

siis hakkas ta sedda õppind teed tassaste alla tulles. Agga seal sündis temmale, mis ja mõnnelegi temma suggusele enne sündind: silmad läksid kirjaks, temma kummistas ja kullus. Ja hulk rahvast, kes otse juhtumisse kumbel ollid kokku tulnud sedda ehitamisse ja parrandamisse tööd vaatama, seisis al maa peal ja ehmatas sedda nähes, ja ksisendas: „Oh nüüd ta kullub, ta kullub, torni otsast, surnuks wiist ja purruks!“ Agga temma oli kirkiko pole langend ja kullus kirkiko kattukse peale, agga segi oli raske hoop, ja uimane ja surno näul weres temma möda kattust alla piddi. Agga kirkiko seina ääres seisis suur kõrge pu, mis omma ladwaga ullatas kirkiko kattukse harja, ja nenda kui mees weres, wõttis tihhi oks, tega pu tedda wasto. Agga temma ei sanud weel ei käsfi egga jalga ligutatud, ja rahwas ksisendas weel ikka, sest et ei wõinud arwata kas ta ellus wõi surnud piddi ollema ja et ka weelgi wõis wigga-

sels ja surnuks kulluda surest kõrgest puust. Sest raskeste kullus ta ühhest otsast teise et lehked kobbisefid ja oksad rakisid. Agga wata: piisut hawalt hakkas mees toibuma, ja arrosama, ja püdis kättega puokstesse kinni, ja allumiste oks, tesse tõeste kinni hakkates tulles ta pu pealt mahha ja seisab maas omma eneste jalge peal püsti, ja jõuab, et ksil silmist walge kui lummi ehmatusse ja hirmo parrast, siiski küsijatele öölda, et ta terve on ja wigga ei sanud kuskil. Ja keif hakkawad ta ümber kaela ja teretawad tedda, kui olleks ta kaua ärra olnud ja pitkalt teelt tulnud, ja kiitwad sedda suurt immetööd, et innimenne torni otsast kullub ja siiski ellusse ja terweks jääb. Ja mehhe naene tuli ka joostes, ja ta lapsed temmaga, sest nemmadki ollid kullumisest kuulnud, ja sure rõmoga näggi ta omma mehhe püsti seiswad ja hakkas ta ümber kaela, ja heitis siis põlwili mahha ja tännas sure healega Jumma-